

Blauwdruk

Blauwdruk

Maria Rijk

Schrijver: Maria Rijk

ISBN: 9789402123883

© 2014 Maria Rijk

‘Een gebouw, ongeacht of dat een woning is, museum, piramide of bibliotheek, komt voort uit een goed doordacht plan. Zonder blauwdruk kan er geen stabiele constructie gerealiseerd worden. Dan rest slechts instortingsgevaar.’

Prof.dr.ir. P.T. Walgraven

Proloog

Bart pakt Vivians hand. Haar stappen zijn even groot als die van hem, maar haar hakken klinken zo veel harder. Samen lopen ze naar de lichtblauwe deur die voor hen open gaat. De arts knikt, mompelt ‘goedemorgen’, sluit de deur en wijst Bart de linkerstoel. Vivian neemt plaats naast hem. Haar elleboog raakt nog net die van hem.

De arts richt zich tot het computerscherm op zijn mahoniehouten bureau.

‘We zijn een stap verder. We weten meer.’

Bart vraagt zich af waar ‘we’ voor staat. Blijkbaar heeft niet alleen de man tegenover hem de glazen potjes waar de cellen van zijn vrouw en hem in ronddwaalden bestudeerd, maar ook anderen, artsen-in-opleiding of assistentes, je reinste ramptoe-risten. Bart vouwt zijn handen in elkaar en weer uit elkaar en dan nog eens.

De arts glimlacht naar Vivian – verontschuldigend bijna – en richt zich tot Bart.

‘Ik heb slecht nieuws, vrees ik. U bent onvruchtbaar...’ De rest van de zin wordt onderbroken door een harde snik van Vivian. De arts schuift een doos tissues naar haar toe, maar het houten blad is te stroef en de doos komt slechts tot halverwege. Vivian veegt haar neus af aan de mouw van haar vest.

Barts hart klopt zwaar in zijn borst. Zijn mond is droog.

‘U zei?’

‘Azoöspermie. Een medische term voor het ontbreken van zaadcellen.’

‘Onmogelijk.’

‘Meneer Diependam,’ de arts leunt voorover, ‘en het spijt me zeer u dit te moeten zeggen, maar uw lichaam produceert de benodigde cellen simpelweg niet. Een aanmaakstoornis.’ Een grijze pluk haar schuift over het voorhoofd van de arts, hij vervolgt: ‘De diagnose komt voor bij slechts een paar procent van de mannen. Het is aangeboren, en niet te behandelen.’

Vivian fluistert: ‘Ik wist het, ik wist het, ik wist het.’

Bart staat op.

‘Gaat u alstublieft zitten.’

Hij balt zijn vuisten. Hij heeft zin om uit te halen, om de arts wakker te schudden, om de knokkels van zijn vuist op de stoïcijnse smoel van de man te laten landen, hard, heel hard. Zijn ogen speuren het houten bureaublad af, hij kan het pijnlijker maken als hij wil, met die pen daar, of die liniaal, of, of. Maar hij doet het niet. De hand van Vivian op zijn rug is vertrouwd, warm. Langzaam zakt hij terug in zijn stoel, zijn vuisten vallen in zijn schoot. Hij kijkt ernaar en probeert zijn vingers te strekken. Het doet pijn. Vivian buigt naar voren.

‘En nu?’ Haar stem is hees.

Bart staart naar de ingelijste satellietfoto van een eiland aan de muur. Vlieland, vermoedelijk.

‘De mogelijkheden zijn beperkt, maar er zijn andere methodes die tot zwangerschap kunnen leiden. Ik wil u graag die opties meegeven. Dan kunt u daar over nadenken.’

Mogelijkheden, methodes, opties. Bart zet zijn handen op het bureau en leunt voorover, hij komt los van de stoel, zijn ogen zijn vlak bij de neus van de arts. Een kleine neus, vrouwelijk.

‘Vertel me eens: waar leert u zoveel onzin te verkondigen?’

De arts schuift naar achteren. Precies onder de foto van Vlieland. ‘Ik begrijp uw teleurstelling. Verwijten zijn niet nodig. Neemt u uzelf niets kwalijk.’

‘Ik? Kwalijk?’

De arts schudt zijn hoofd. Zijn grijze haren veren op onder het langwerpige stuk land in het donkere water. De helft van het eiland is een zandvlakte, leeg en kaal. Een plek om in te verdwijnen, om in weg te zakken, als drijfzand. Bart kijkt naar zijn schoenen op het linoleum, bruine gympen op een donkerblauw marmermotief. Hij zou weg willen zakken door deze vloer, door de fundering, door de grond. Naar een universum waar hij niet hoeft na te denken. Achter hem fluistert Vivian zijn naam. Hij kijkt op naar de arts. Zijn eigen stem is hem niet bekend, breekbaar: ‘Hoe komt het dan dat ik al een kind heb?’

1

‘Katja?’

Geen reactie. Harder dan.

‘Katja!’

Water spat in mijn ogen. Shampoo prikt. Shit. Haar muziek staat te hard. Doof voor de telefoon, die zo hard staat te rinkelen dat ik hem zelfs onder de douche nog hoor. Ik draai de kraan dicht en graai naar een handdoek. Ik duw de deur naar de overloop open. *One Direction* klinkt door haar slaapkamerdeur. Nog eens roep ik haar naam. Druppels vallen vanaf mijn hoofd op de zachte vloerbedekking en ik veer terug de badkamer in. Daar tekent zich een natte vorm af om mijn voeten. Geen reactie. De telefoon gaat weer.

Ik sla de handdoek om mijn middel en vouw de uiteinden onder mijn oksel. Met een grote stap, balancerend op mijn tenen, beland ik bij haar kamerdeur. Ik bons en stap meteen terug op de badkamervloer om een doorweekt spoor op het tapijt te voorkomen. Dan vult een liefdesliedje de overloop. Haar

hoofd draait zich om de deur. Een paardenstaart houdt haar rossige krullen bij elkaar, op haar lippen glimt roze lippenstift.

‘Riep je mij?’

‘De telefoon gaat.’

De rinkel klinkt ter bevestiging door het trapgat naar boven, maar kort, afgebroken. Er is opgehangen. Katja haalt haar schouders op. ‘Ze bellen wel terug.’

Haar gezicht verdwijnt en de deur valt dicht. Ik voel aan mijn haar, resten shampoo maken het stroef, en draai de waterkraan weer open. Dan gaat opnieuw de telefoon.

‘Katja!’

De deur van de badkamer gaat meteen open en een koude tocht komt binnen. Haar hand zwaait naar me.

‘Gehoord. Ik ga al, mam.’

Ik laat het warme water over mijn schouders glijden. Het kan iemand van mijn werk zijn, en dan kan ik dat beter weten. Tegen Johan heb ik gezegd dat ik thuis werk omdat de reparateur van de cv-ketel komt. Het voelt niet goed mijn baas voor te liegen, maar ik moest wat verzinnen. Katja’s docenten hebben een studiedag, de school is dicht, en ze is te jong om een hele dag alleen thuis te zijn. Het gaat prima met mijn leugentje om bestwil. Ik kan nuttig werk doen. Ik heb alle softwareprogramma’s op mijn computer hier en kan met Citrix bij de bestanden op het interne netwerk. Van Katja heb ik geen last. Als iemand een vraag stelt over haar aanwezigheid zeg ik dat er een schooluur uitgevallen is en ze heel toevallig net even thuis is. Een werkende, alleenstaande moeder is de beste smoezenverzinner ter wereld. Ik moet wel.

Ik trek mijn oude spijkerbroek met volwassen knieën aan. Thuiswerken is niet alleen fijn vanwege mijn pantoffels en lievelingsspijkerbroek – die ik nooit naar mijn werk aantrek omdat mijn collega’s en klanten verwachten dat een Designer

zich altijd doordacht en hip kleedt – maar ook omdat ik de lekkerste koffie altijd nog zelf zet en alvast het draadjesvlees voor vanavond kan laten garen.

One Direction is vervangen door pianomuziek en een tere meisjesstem. Het volume is gedaald. Ik tik tegen haar slaapkamerdeur en duw hem open. Katja ligt op haar bed, op haar buik, in haar nachthemd, met haar ellebogen in het matras, en schuift een tijdschrift over haar kussen. Ze kijkt op en fronst. ‘Eerst wachten tot ik ja zeg, voordat je de deur opendoet.’

‘Hoezo?’

‘Mijn recht op privacy.’

Ik grinnik.

‘Wat lach je nou stom.’

Oh, die puber van mij, met een van links naar rechts schietende mening en emoties die totaal onverwachts kunnen uitbarsten; in boosheid, verdriet of een overdreven bui vol energie en opgewektheid. Mijn Katja, ze is een meisje dat de deur dicht kan slaan met zo’n klap dat het hele huis meetrilt, om een uur later tegen me aan in mijn bed te kruipen en een flauwe mop in mijn oor te fluisteren.

Ik stap haar kamer binnen. Bijna alles is hier paars of blauw: lila, aquamarijn, purper. Gelukkig heb ik het veto nooit uit handen gegeven bij de grote meubels. Haar kledingkast, bureau en bed zijn maagdelijk wit.

‘Wie belde er?’

‘Bart.’ Ze draait zich op haar zij: ‘Of je hem terug wilt bellen, met spoed.’ Bij de laatste woorden trekt ze een nieuwsgierig gezicht. Haar verwachtingen voor haar verjaardag zijn hooggespannen.

Ik negeer haar blik. Bart fluisterde afgelopen zaterdag iets over een verrassing, maar verder weet ik niets. ‘Had jij morgen niet een toets voor Frans?’

‘Check.’

Traag komt ze omhoog. Ik zie een zwarte rand glimmen onder haar tijdschrift.

‘Hier daarmee.’ Ik steek mijn hand uit.

Betrapt duwt ze haar lippen op elkaar en schuift ze het tijdschrift van haar kussen af. ‘Oké, oké.’ Ze steekt de iPad naar me toe.

‘Geen gezeur. Ik overhoor je vanavond. Hup.’

Ik draai me om en loop haar kamer uit. De deur trek ik zachtjes achter me dicht. Ik kan me beter van haar afzonderen voordat ik uit mijn slof schiet en zij daarna ook. De iPad hoort in de woonkamer. Urenlang kan ik naar dat ding zoeken en altijd vind ik hem ergens in de voetsporen van mijn dochter. Ik trommel met mijn vingertoppen op het zwarte scherm. Resetten nu, en aan het werk. Acht uur lang, in mijn spijkerbroek, achter het bureau in de woonkamer. Volgens de projectplanning van Johan moet ik vandaag vijf uur besteden aan een creatief ontwerp voor de nieuwe site van het Beatrixtheater. Daarna heb ik nog drie uur over voor de webshop van een boekhandelketen.

Ons huis is een fijn huis. Het is precies groot genoeg voor Katja en mij. En het is vrijstaand. Een belangrijke voorwaarde die ik heb gesteld toen ik op zoek ging naar een eigen woning. Een luxe eis als overblijfsel uit mijn jeugd in een vrijstaand huis, een landgoed zowat vergeleken met mijn huidige onderkomen. Ik hou ervan om om mijn huis heen te kunnen lopen, om uit alle zijden naar buiten te kunnen kijken, al is het maar anderhalve meter tot de volgende woning. Geen geklop op de muur van burens, geen stemmen die doordringen vanuit een bovenverdieping. Het gevoel van vrijheid is voor mij veel belangrijker dan de grootte van een huis. De trap kraakt onder mijn voeten. Het geluid van de houten treden, van de vogels die buiten tjilpen en van de wind die de gevels omarmt. Ons

huis. De laatste trede sla ik over en op mijn pantoffels glij ik tot de deurmat. Ik schuifel door de woonkamer naar de keuken en zet het koffiezetapparaat aan. Naast me klinkt een kleine plof, een spetter. Op de tegels vlak voor de koelkast heeft zich een plas gevormd. De herkomst is meteen duidelijk. Twee druppels bungelen aan het witte plafond. Shit. De douche. Vorige maand dichtgekit en nu weer lek. Ik hoor het Rogier al zeggen: 'Die kit is niet waterbestendig, hoor.' Ik pak een handdoek en leg hem over de plas. Daarop komt een teil. De druppels klinken doffer nu.

Ik heb geen keuze. Ik moet weten of Rogier gelijk zou hebben. Buiten, op de mat voor de keukendeur, duw ik mijn blote voeten in rubberen laarzen. Ze zijn koud. Heel koud. Over het gras, wat ik hoognodig moet maaien – hopelijk voor de laatste keer dit jaar –, stap ik naar de berging in de tuin. De deur is kromgetrokken en klemt, maar Katja moet van mij haar fiets binnen op slot zetten en de deur dicht doen, al kost het haar de grootst mogelijke kracht – zoals ze zelf beweert. Zij gebruikt de berging het meeste van ons met haar dagelijkse tochten naar school en vriendinnen. Ik kom er alleen voor gereedschap en soms voor mijn fiets, waar ik dan de spinnenwebben van af moet plukken.

Maar de deur is niet dicht. Hij staat op een kier. Dat betekent dat ik dit weekend de sponning moet bijschaven, of de deur, dat valt te bezien, maar hoe dan ook moet er gerepareerd worden. Als Katja hem niet meer dicht krijgt – wat ze wel even had mogen zeggen – kan de verf en lijm die ik in de berging bewaar te koud worden en onbruikbaar.

Op de plank boven de gereedschappen staat ergens de kit. Ik schuif wat potten en blikken opzij en zie de spuit liggen. Er is een stuk van het etiket afgescheurd, maar ik weet genoeg: Rogier had gelijk. De kit is niet bedoeld voor natte cellen. Het is bijna alsof ik Johan, hier in de koude schuur, een nieuwe col-

lega hoor instrueren: 'Luister altijd naar Rogier, dan komt het goed.' Stommeling, mompel ik tegen mijn gebloemde regenlaarzen, en loop met de spuit in mijn hand de berging uit. Ik sta stil. Ik draai me om. Er is iets anders. Dan zie ik het.

Op de zijgevel van mijn huis – van mijn huis – zit iets, iets wat ik niet ken. Ik doe twee stappen naar achteren en loop zijwaarts over het gras. Godverdomme! Welke idioot heeft dit gedaan? Welke gek zet zo iets op een gevel? Op mijn gevel. Waarom? Ik stap naar voren, naar de witte letters op de bakstenen muur en laat mijn vinger erover glijden. Het is droog. Het zit er al een paar uur. Verf.

Een paar passen naar achteren en weer naar voren. Ze staan er echt: letters van een halve meter hoog. Het moet weg. Katja mag dit niet zien. Ze zou zich vreselijk voelen. Bang worden. Walgelijk. Het lef.

Een doek, water, een borstel. Ik ren de keuken in. In de teil met water – een bodempje pas – gooi ik een spons en een afwasborstel. Met de fles schuurmiddel onder mijn bovenarm geklemd en de teil in beide handen wiebel ik terug op mijn koude voeten in de stroeve laarzen. Terpentine, natuurlijk, in de berging. Op mijn tenen gluur ik tussen de verfblikken en spuitbussen naar de juiste fles. In de hoek, helemaal rechts staat een pot witte latexverf. De deksel zit niet recht op de pot. De blokkwast ligt ernaast, in een witte vlek op de plank, de bovenste haren nog nat. Iemand heeft deze verf gebruikt voor de letters. Wie? Ik bijt op mijn onderlip en snuif mijn neus vacuüm. Geen tijd om na te denken. Eerst dit oplossen. Terpentine heb ik niet nodig bij latexverf, water moet afdoende zijn. Ik duw de schuurdeur dicht. Zonder enig verzet past hij in de sponning.

Ik druk de borstel tegen de bakstenen en schrob. Water druipt over de muur en langs mijn onderarmen mijn trui in. Stop. Dit is bewijsmateriaal. De borstel valt op de grond. Mijn

armen droog ik aan mijn broek. Naar binnen, mijn mobiel. Met mijn rug tegen de coniferen haag maak ik de foto. Scherp genoeg. Nu verder. Kleine stukjes wit verdwijnen van de bakstenen tussen de haren van de borstel. Ik duw hard. Maar het gaat langzaam, veel te langzaam. Ik wil dat het weg is, de tekst, ik wil niet dat iemand het leest, ik wil het niet zien. Gemeen, onbeschoft, asociaal, dat is het, en nog wel duizend andere termen gieren door mijn hoofd. De mouw van mijn trui is doorweekt. Ik wissel van arm. Een spier in mijn schouder steekt en ik vloek. Nog eens. En dan weet ik de oplossing. De hogedrukspuit van buurman Klaas krijgt dit er wel af. Ik laat mijn polsen rusten tegen de ruwe stenen en volg de waterdruppels langs de muur naar het grind. Daar, te midden van grijze korrels steen, ligt een sigarettenpeuk. Nog nooit eerder zag ik een peuk in mijn tuin. Ik raap hem op en draai hem rond tussen mijn vingertoppen. Een doodgewone filtersigaret, Marlboro Light, nat geworden door mijn geboen, en eerder al opgerookt en weggegooid door de dader. Vermoedelijk.

Ik stap een paar passen naar achteren en knijp mijn ogen fijn. De letters zijn grillig, onhandig neergekalkt op de bakstenen. De S heeft druipers, de L is relatief klein, de E staat veel schever dan de andere letters en de T heeft door mijn geboen nog maar een halve stam. Maar het staat er, nog steeds duidelijk leesbaar: SLET.

2

Het is stil boven. Katja is op haar kamer met haar huiswerk voor Frans bezig. Ik zit op de bank in een trui met natte mouwen te wachten op Klaas die de hogedrukspuit komt brengen. Ze weet het niet. Ik had het aan haar gezicht kunnen zien, aan haar stem kunnen horen als ze de letters al had gezien. Het zou haar bang maken. Iemand – een bekende? Misschien wel iemand die ze vertrouwt – die in onze berging inbreekt en verf pakt, gemene letters kalkt en vervolgens nonchalant een sigaretje rookt. Wie heeft dat lef? Ik kom er wel achter. De peuk heb ik bewaard. Op de plank in de berging achter de pot verf die is gebruikt.

Ik ga de uren van gisteren langs. Katja was thuis toen ik van mijn werk kwam, rond zes uur. Het was schemerig en ik heb niets van de buitenkant van het huis gezien, op de voordeur na. Het stond er toen nog niet op, dat kan niet, dan zou Katja het gezien hebben toen ze haar fiets in de berging zette. Vrij snel nadat ik thuiskwam heb ik de gordijnen dichtgedaan. Er is

niemand aan de deur geweest en we waren de hele avond thuis. Ik heb niets gehoord. Het moet vannacht gebeurd zijn toen we sliepen. Waarschijnlijk heeft iemand vanaf de stoep het pad gevolgd, om het huis, naar de berging, en daarna in de beschutting van de coniferen de letters op mijn gevel geklad. Mijn armen rillen en ik trek de natte trui uit. Mijn knieën trek ik op en ik sla de geruite deken om me heen. Er moet een vorm van verlichting bij geweest zijn. Een zaklamp, of het licht van een mobiel.

Normaal zou Katja de tekst als eerste gezien hebben vanochtend, als ze haar fiets had gepakt naar school. De studiedag is mijn redding, en de hogedrukspuit. Als Klaas nou maar opschiet. *Denk na, Ellen.* Waarom schrijft iemand slet op mijn huis. Wie kan mij nou een slet noemen? Mijn liefdesleven is verre van interessant of spannend, eerder op sterven na dood. Er is geen enkele man in mijn leven, zelfs geen potentiële. Is het voor Katja bedoeld? Misschien speelt er iets wat ik niet weet. Misschien heeft ze een vriendje. Het vriendje van iemand anders. Amber? Nee, Amber heeft geen vriendje. Jaloezie, zoiets. Ik grom. Wat weet ik nou van die meiden? Katja vertelt me nooit meer wie ze leuk vindt en waarom, en wie bij wie hoort. De hele basisschool lang heeft ze me de oren van mijn kop gekletst over haar verliefdheden, maar sinds de brugklas gruwelt ze als ik er ook maar zijdelings over begin. Ze is niet heilig, nee, en ik kan haar niet altijd beschermen, maar God, als er iemand mijn dochter beledigt, bedreigt, dan... Een tik tegen het raam achter me. Ik spring op. Sneller dan ik van plan was. Mijn enkel kraakt. *Jesus, Ellen, rustig.*

Klaas zwaait en wijst naar het gele apparaat op wieltes naast hem.

De verf is van de muur. Alleen de natte bakstenen herinneren nog aan wat er stond. De hogedrukspuit heb ik teruggebracht.

Ik heb eerder elke suggestie van Klaas om mee te helpen de moslaag van de vensterbanken aan de achtergevel weg te spuiten af kunnen wimpelen. Hij liet, na lang aandringen, het apparaat aan de voorkant van het huis achter, zodat er geen nieuwe getuigenis van die tekst op mijn gevel bij is gekomen.

Ik schud de rubberen laarzen van mijn voeten en werp ze op de mat buiten. De deur draai ik op slot. Mijn werkdag moet nog beginnen, maar het voelt alsof het al avond is. De pantoffels zijn warm en zacht voor mijn verkleumde voeten. Mijn natte trui gooi ik naast mijn bed, mijn armen zijn rood en koud. Ik graai naar de dikste trui in mijn kast. Maar goed dat ik de winterkleding al van de zolder had gehaald. In de badkamer wordt de wc doorgetrokken. Katja heeft niets gemerkt, gelukkig. Ik betwijfel of de smoes over de moslaag haar had afgeschud.

De handdoek op de keukenvloer is doorweekt, maar de druppels aan het plafond zijn verdwenen. Nieuwe kit kopen, schrijf ik in het notitieblok. Ik pak de grootste beker uit de servieskast en schenk koffie in. De melk laat ik achterwege. Hoe sterker, hoe beter. Focussen nu.

Een zachte tik tegen de muis op mijn bureau en de computer schiet aan. Huisstijlbestanden, de briefing, een voorlopige schets, een wireframe van de ontwikkelaar; ik verzamel alles en zet het op mijn lokale systeem.

Het wil niet. De letters gieren door mijn hoofd. Misschien had ik het Katja wel moeten laten zien. Misschien weet ze wie het heeft gedaan. Maar misschien ook niet. Misschien is het gewoon een stomme rotgrap. Ik schud mijn hoofd, een pluk haar blijft voor mijn ogen plakken en vormt een zwarte streep in mijn gezichtsveld. Ik blaas hem weg. Ik heb de foto nog, voor het geval dat.

Op de trap klinken zachte voetstappen, een paar seconden en dan zal de deur openzwaaien.

‘Ik heb honger.’ Katja rekt zich uit.

‘Zal ik wafels maken?’ Ik probeer zo gewoon mogelijk te klinken.

‘Lekker.’

Katja heeft haar nachthemd nog aan. Oranje sproeten op haar bleke armen, poedersuiker op haar kin. Op de schaal tussen ons liggen nog vijf wafels. Katja werpt haar hoofd in haar nek, steekt haar tong uit en kantelt haar glas om zo de laatste druppels Optimel in haar mond te krijgen.

‘Je kunt niet douchen.’

Het wit beslagen glas belandt op tafel. Haar wenkbrauwen trekken omhoog. ‘Want?’

‘Lekkage. Ik repareer het vanavond of morgen.’

Ze laat haar lippen ploppen. ‘Dan douche ik bij Amber.’

‘Ik dacht dat jullie ruzie hadden.’ Ik schuif haar bord naar me toe. Een cirkel van poedersuiker blijft achter op het houten blad.

‘Hoe kom je daar nou bij?’

Ik zwijg. De ruzies met haar vriendinnen zijn onmogelijk bij te houden, en mijn bemoeienissen daarbij zijn verboden terrein, dat heeft Katja me al dikwijls toegeschreeuwd. Haar wijsvinger trekt een witte veeg door de poedersuiker op het donkere tafelblad.

‘Wanneer was je eigenlijk voor het laatst bij de berging?’

Ze likt haar wijsvinger af. ‘Gisteren, hoezo?’

‘De deur stond nog open.’ Ik zet de borden op elkaar en pak de bus poedersuiker.

‘Ik had hem dichtgedaan. Weet ik zeker.’

Ik kijk haar strak aan. ‘Hoe laat was dat?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Na school. Weet ik veel. Vier uur, half vijf, zoiets.’

‘Er lag ook een sigaret.’

‘Nou, niet van mij. Als je dat soms bedoelt.’ Ze schuift haar stoel naar achteren en komt omhoog. Ik doe hetzelfde. Ze loopt langs me. Ik ruik de geur van haar nachthemd, van slaap en zweet.

‘Was er iemand bij je?’

‘Wat een vragen allemaal. Nee. Ik was gewoon alleen. Ik rook niet en ik doe de deur altijd dicht en controleer het dan nog eens om gezeur als dit te voorkomen. En als je me niet gelooft dan is dat jouw probleem.’

Ze loopt de kamer uit. De deur valt dicht en ik staar naar de borden en de bus poedersuiker in mijn handen. Op het bureau trilt mijn mobiel. Ik zet alles terug op de tafel – de bus valt om en poedersuiker stuift over het tafelblad – en ren naar mijn bureau.

‘Ik zit te wachten.’

De stem van Rogier probeert te plagen, maar ergert me vooral.

‘De bestanden, ja. Komen eraan.’

‘Nu, nu?’

‘Ja, nu. Zo.’

Hij lacht en verbreekt de verbinding.

In de keuken vul ik mijn beker met verse koffie. De eerste slok, heet nog, verbrandt mijn tong. Ik bouw het stramien op in Photoshop, breng hiërarchie aan in de verschillende onderdelen, schaal grafische elementen, vertaal kleurcoderingen, zet dummyteksten. Soms leun ik naar achteren en kijk door mijn oogharen. Verhoudingen zijn het allerbelangrijkste voor een overtuigend design. Daarnaast is gebruiksvriendelijkheid een niet te onderschatten factor. Klanten laten dat

vaak versloffen vanwege technische of financiële consequenties. Ik waak ervoor.

Het ontwerp staat. En mijn koffie is koud. Het werk waar vijf uur voor stond heb ik in drie uur geklaard, op twee slokken koffie en met dat zeurende gevoel in mijn buik.

Ik buig over het bureau en verzamel de bestanden die klaar zijn. Ik start het mailprogramma op en ratel met mijn nagels over het houten blad. Wat is de verbinding traag. Boven me hoor ik het schuiven van een lade uit Katja's kledingkast. Eindelijk krijg ik mijn mailbox in het scherm; Rogiers mailadres selecteren, de bestanden toevoegen en op versturen klikken. De mail verdwijnt uit mijn scherm. Hij kan verder. Ik open mijn internetbrowser en zet mijn cursor in het zoekveld. Ik probeer een paar toetsen, maar haal de letters elke keer weer weg. Waar zoek ik naar? Dan licht de display van mijn mobiel op. Nog voordat het trillen begint heb ik Rogier aan mijn oor.

'Ik zie je mail. Dank.'

'Oké.'

'Kan ik nog iets voor je doen? Iets voor je klaarzetten? Waar ben je mee bezig?'

'Huh? Nee. Webshop boekhandels, weet je wel.' Mijn woorden klinken chagrijniger dan de vraag verdient.

'Oké, tot later.'

'Ja. Later.'

Rogier is de collega met wie ik het meeste samenwerk. Ik maak de designs en hij bouwt ze in de website. De rollen zijn duidelijk. Onze samenwerking is perfect, professioneel. Elke herinnering aan onze mislukte date negeren we. Voor de date kwam hij wel eens langs, gewoon als collega, omdat er van alles op mijn computer geïnstalleerd moest worden zodat ik kon thuiswerken, of om de transformator van de plafondlampen te vervangen. Rogier zorgde met een paar klikken op mijn computer of wat gerommel aan schakelaars dat alles goed functio-

neerde. Daarna dronk hij bier en ik wijn. Katja noemt Rogier een nerd. Ik vind hem evenwichtig en wereldwijd, prima eigenschappen voor een collega, maar wat minder voor een romantische date. Hij weet altijd alles beter.

De cursor staat in het blanco zoekveld. Ik typ *Slet*. Ik haal het weer weg. Ik hoef de betekenis niet op te zoeken. Ik hoef niet te zoeken op verf, op hogedrukspuit, op een sigaret. Er is niets te vinden. Het browservenster sluit en Photoshop vult mijn scherm. Het is een stomme grap. Ik schud met mijn hoofd. Gewoon koffie inschenken en elke gedachte aan die gevel weggooien.

Maar de webshop van de boekhandelketen blijft een blanco rechthoek. De letters zitten nog steeds in mijn hoofd, of eigenlijk in mijn onderbuik. Een zwaar gevoel. Katja is naar haar vriendin. Ze liet opzettelijk de tuindeur openstaan, zodat ik kon horen hoe hard en zeker ze de deur van de berging dichtsmet, en zwaaide nonchalant toen ze voor het raam op haar fiets stapte. Ze heeft de natte gevel niet gezien. Misschien is het al droog, maar ik ga niet kijken.

Ik loop de trap op. Op de overloop leg ik mijn hand op de deurklink van Katja's kamer. Even wacht ik, heel even, om de raket met zenuwen die door mijn buik schiet te laten landen. Dan adem ik uit en open de deur. Haar kamer is zoals altijd een zootje maar ook leeg, zo zonder haar. De deur van de kledingkast staat open, de lade daaronder hangt scheef, op het bed liggen kleren, onder het bed ook. Ik zak op haar bureaustoel. Schriften, een biologieboek, een etui. Onder het bureau ligt haar roze rugzak. Ik trek de rugzak naar me toe. Zo goed als leeg. Ik sla het dekbed van haar bed en leg het weer terug. Met twee handen in mijn zij speur ik langs de zachte vloerbedekking, langs de muur met de verkleurde poster van Hello Kitty, totdat ik mezelf tegenkom, in de spiegel. Mijn haar is als

een donkere hoofddoek om een bleek gezicht. Mijn lippen zijn dun, mijn schouders krom. Ik recht mijn rug, glimlach en draai snel weg.

Op de plank boven haar bureau staan flesjes nagellak. Ik tel er twaalf. Daarnaast staat een oude theedoos waar ze haar sieraden in bewaart. Ik pak hem van de plank. Oorbellen van het Kruidvat, kettingen van de Hema, haar buit is die van een puber. Veel en goedkoop. Ik schuif de doos terug op de plank en zie dan een zwart doosje. Het past in mijn handpalm. Op de bovenkant staat het embleem van een juwelier uit Utrecht. Met mijn nagels wip ik de deksel omhoog. Op een grijs kussen ligt een zilveren sieraad. Krom als een maan, met aan beide uiteinden een lichtgroene steen. Het is geen gewone oorbel, het is een piercing. Ik vloek en alles in mijn handen – het doosje, het sieraad, de deksel – valt op het bureau.

Katja ligt in bed. We hebben haar leerboek Frans onder haar kussen gelegd. Dan kan ze erover dromen en zal ze zich morgen alles herinneren en succesvol haar toets doorlopen. Dat heeft mijn moeder me zo geleerd: leg 's nachts onder je hoofdkussen de dingen waar je zorgen over hebt, dan komt het de volgende dag goed. Ik zou eigenlijk de piercing van Katja onder mijn kussen moeten leggen, of de grillige witte letters, of allebei, om de buikpijn weg te nemen.

Ik heb de piercing teruggelegd, precies zoals ik hem vond. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit een gaatje bij haar navel heb gezien. Maar goed, de laatste keer dat ik haar buik heb bestudeerd bungelde er nog een luier onder. Het is verboden. Ze is dertien – *bijna veertien, mama* –, minderjarig. Ik kan het niet geloven. Het is te veel in een dag om over na te denken.

We hebben samen gegeten en televisie gekeken. Ik heb gedaan alsof de grond niet onder mijn voeten weggevallen is: slet, sigaret, piercing. Ik heb zelfs nog gewerkt. Op de automa-